

Сафет Бурина

ЗЕЛЕНО ЗОРЕЊЕ

Јутрос је заробило гопле у брујању
зелено се осмехнуло
у висини листања
Јутрашње јутро је исчупало звиждук јабланова
и уз корен плитак
попило песму пробуђених окова
зелен напитак
у ведром бујању
поцрвенилих сања.
И с јутарњим крином
у реци свитања
запеваше јаблан и врба даљином,
ослобођени војници хитања.
Јутрос,
у рано јутро,
у зелен-зорењу
звали су ме врхови јаблана и бреза
зеленим дозивом у кликтавом зрењу
и са мном домамише жут дукат сванућа,
сунце, мајског витеза.

СТОПАЛА СУНЦА

Отискују се стопала сунца
песком свемира у модрини,
звоне кораџи далека бегунца —
и у висини
звоне,
а за њима се њишу рука месеца
пружене светлуцаво преко зрачне колоне.

Кроз просторе се шуљају одједи дивљине
и причају, зову, снују сневе наше,
у људима се сливају ко видици без гриве
облака, оваца посивеле небеске наше.
Гледамо: отискују се стопала времена
висина дана и ноћи,
крај нас у крилу тешког животног времена
клизе и слушају одјеке што струје
кроз невидљиве модре

још живе очи.

У СЛЕПЕ ВЕЧЕРИ

Одаламили се уздаси себара
у слепим мрачним ноћима,
одзвањали су звуци праштања ребара
гледаних невидљивим очима.

У слепе вечери сања уносили су
у људе несрећу,
и ткали тамне привиде надања.
И данас у данима нашим нас још пресрећу
кораци чуда звучних далеких јадања.

То пише овест нашег немира,
то прича прошлост тужних сећања,
то носи кроз време лакоћом ноћног лептира
оживели дух у ридању многовеког већања.